Αθήνα 25 Απρ. 85.

Αγαπητή φίλη κυρία

Πρώτα θεωρώ δικό μου χρέος να σας κάνω τον κριτικό μου (κατά τη συνήθεια σας), να σας γράψω δυο λόγια για το βιβλίο σας «Νύχτες με φεγγαρόφως». Το όφελός σας πολύ μου φίλη που έγραψες εκείνο το ωραίο κείμενο για μένα. Είδαν χρόνια δεν πιστεύω πως υπάρχει μέσα σε αυτό το βιβλίο. Σε ευχαριστώ. Το ίδιο σήμερα και με το «Κάστρο ηλιοκαμένο». Άρχισα να το γράφω χωρίς καθόλου. Το ξαναγράψα 3-5 φορές, δεν θυμάμαι καλά. Το βιβλίο σας, αυτό το αναπάντεχο δώρο μου σήμερα και αλήθεια, μου θύμισε αιφνιδιαστικά τα ίδια βιώματα σήμερα. Κοινά αλλά πόσες, ίσως από λίγα και τα είχα ξεχαστεί πια. Τα χάλασμα μέσα στη θεμέλιωσε τους. Τα καθίσματα στο Αρβανιτάκι. Το μυθιστορηματάκι (ποιητικό-σωματικό ιστορικό βιβλίο). Οι πρόσφυγες στο Κορνό (ίδιες εμείς με μας στο ήλιο τόπο πάρα στη δρόμο), το «κάτω αλήτα γιαφύρι», κλπ.

Ανείπωτα μαζί τα κάλαμα και τα αιδεσιμολόγια σχεδόν μόνον ίδιο τρόπο, τα βγαλμένα μύ τα πολλά στο κάστρο, τον καρπάνα, το ξεφαρμάκι αυτό παιδί (όπου το μόνο τιμήσαν μέχρι υπάρχει τρόπο στο φαράδες να ανακαλύψουν πάλι τα κλεμένα), τα κάστρο, τη δράση στο μεσοπόλεμο, τα βαγράκια τη εξοχές, τη νύχτα κοντά αλά τάκτα στη αλμυρίλιμνη, κλπ. κλπ.

Η φωτογραφία πάνω στα νερά, ίδιος είναι το καλύτερο κομμάτι σας. Εγώ δεν ήξερα φτιάχνω τη ίδρυσίνα. Δεν τη ξέχασα όμως. Το βιβλίο σας έχει τόσο πολύ μέσα μου. Είναι φυσικό, το συναισθηματικό σας κόσμο, μοναξιά τρυφεροσύνη μη πολιτικής ηλικίας, λαχτάρα τη εξοχή, μαγεία τη θάλασσα, τη φεγγαριού, τα ίδια και στα δυο, κοινά. Όμως λίγα η δικιά σας από τη δικό σας.

Πολύ σωστά γράφω εύη μιλάει για τον ίδιο σας, ο όλα μαζί ο ίδιος φτιάχνει το σωστό ανεξιχνίαστο κάτι πιο καταπληκτικό πράγμα. Υπάρχει ίσως άλλο συγγραφικά περισσότερα, κι άλλο λόγια πολλά, ίδιος κάποιο τελειώνει το όνειρο κι αρχίζει η «ανάλυση» σας. Θα προτιμούσα να είχαμε τα τόσα λόγια. Τόσα αλήθεια. Όχι το όνειρο θα το ιστορούσε μεταξύ φράσεις. Και χωρίς άλλα πολλά. Μόνο θα σημειώνω οι βορείοι, κτλ. Αυτοί είναι φρίκη. Μόλις αποχτήσω αυτό αυτό. Καμμία σχέση δεν είχα ο άλλος